

မြို့ရွေးနန်းချယ်

ဝက်ပါရိုးတိမ်ထက်သို့ သိပ်မွေ့စွာပြောဆင်းသော

၂၀၀၆

1 April, 2000

“ ကဲ ... အိပ်ပုပ်လေး၊ ထတော့လေ၊ မနေ့ကပြောတော့ဖြင့် ဒီနေ့ April 1 သံချိုလေးကို April Fool လုပ်ရမယ်ဆို ”

ဂမုန်းသည် မျက်လုံးလေးတွေစုံမှတ်၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဟိုဒီလူးလိမ့်နေခိုက်မှာ ပင် ချစ်လှစွာသော အန်တီထွေးရဲ့ အသံကြားမှ ကပျာကယာ ထထိုင်လိုက်မိသည် ။

ဟုတ်သားပဲ။ ဒီနေ့ Best friend ကြီး သံချိုကို Online ကနေ April Fool လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားခဲ့တာပဲ။ အန်တီထွေးက သစ်သီးရနံ့သင်းစေသော အဲဖရက်ရှာကို ဂမုန်းရဲ့ အခန်းဝန်းကျင်အနံ့ လိုက်ဖျန်းပေးရင်း ...

“ ထတော့ ... ထတော့ ... ဂမုန်း၊ ဘာ mail တွေ ရောက်နေလဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ဦး၊ သံချိုလည်း အရင်ဦးအောင် April Fool လုပ်မထားဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး ”

“ ဟုတ် ... Thank you အန်တီထွေး၊ သမီးအိပ်ရာ ဒီတိုင်းထားထားနော်၊ ပြီးမှ ပြန်လာသိမ်းမယ် ”

“ အောင်မလေးတော်၊ ကိုယ့်ကိစ္စသာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြီးအောင်လုပ်ပါ၊ နောက်ဆံတင်းမနေပါနဲ့ ”

ဂမုန်းက အဒေါ်ဖြင့်သူ့ရဲ့ ခါးကို တစ်ချက်ကလိထိုးကာ ကွန်ပျူတာထားရာအခန်းသို့ အပြေးအလွှား ဝင်လာခဲ့ပါသည် ။ ပြီးတော့ Mail ဖွင့်

သည့် အစီအစဉ်ကို ဦးဆုံးအကောင်အထည်ဖော်သည် ။ Inbox ထဲ
ဝင်ကြည့်တော့ မနက်အစောကြီးတုန်းက ပို့ထားနှင့် သော သံချို့ Mail
ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

“ ဟား ... ဒီမိန်းမ ငါ့ထက်ပိုပြီး လက်ဦးသွားပြန်ပြီ၊ ဘာတွေများ Ap
ril Fool ကြိုလုပ်ထားပါလိမ့် ”

ဂမုန်း တစ်ယောက်တည်း ပွစ်စီရေရွတ်ရင်း ချစ်သူငယ်ချင်းကြီးရဲ့
Mail ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ...

“ ဂမုန်းရေ ... ”

ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ မိဘတွေ သဘောမတူ နင်လည်း
သဘောမတူတဲ့ သူ့ကို ချစ်စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထ
ပ်ဖို့ ဒီနေ့ ငါ သူနဲ့ ခိုးရာလိုက်သွားပါပြီ၊ ငါတို့ ရုံးတက်ပြီး လက်မှတ်ထိုး
မယ်၊ ပြီးမှ ရှေ့ဆက်လုပ်စရာရှိတာတွေ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး လုပ်ကြမယ်
... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ နောင်တမရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချ
င်းဖြစ်တဲ့ နင် ငါ့ကို နားလည်ပေးပါနော်၊ အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုပဲ
ခြားနားသွားပါစေ ... နင်ကတော့ ငါ့ရဲ့ ထာဝရအချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ
ပဲ ... နင့်ရဲ့ အချစ်ဆုံး ... သံချို့ညောင်း

ဂမုန်းသည် ကိုယ့်မျက်လုံးပင် ကိုယ်ပြန်မယုံနိုင်ဖြစ်ကာ သံချို့ mail
ကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ဖတ်ကြည့်ပြန်သည် ။ ဒုတိယအကြိမ်ဖတ်ပြီး
မှ ခါးသီးဖွယ် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို အံ့အားသင့်စွာ လက်သင့်ခံလိုက်ရ
သည် ။

သံချို့က သူ့ချစ်သူနောက်ကို မိုက်မိုက်မဲမဲ လိုက်သွားခဲ့ပြီတဲ့ ။ ဒါ ဂမု
န်းကို သံချို့ April Fool များ လုပ်လိုက်တာလား။ ဂမုန်းသည်
သံချို့အကြောင်း တွေးနေစဉ်မှာ ထိုလူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကိုပါ ယှဉ်

တွဲမြင်ယောင်လိုက်မိပါသည်။ ။

သူပုံကို လွန်ခဲ့သော သုံးလကျော်လောက်က သံချိုပို့သော mail ထဲမှာ ဂမုန်း အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ရသည်။ ။ နောက်ထပ် အကြမ်းဖျင်းသိ ရသည် ကတော့ သံချိုဘက်က သူနဲ့ သဘောမတူကြောင်း၊ သူဟာ Broken Family မှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာသည် ဆိုသော သတင်းများ သာဖြစ်သည်။ ။ ထိုအကြောင်းခြင်းရာများကြောင့် ဂမုန်းကပါ သံချိုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်ခဲ့သေးသည်။ ။

မိဘရော အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းကပါ တားမြစ်ပိတ်ပင်လာသည် မို့ သံချိုက နောက်ပိုင်း သူ့လူအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စကားဟမလာခဲ့ တော့ချေ။ တဖြည်းဖြည်း အချိန်တွေကြာလာရာ ဘာမှ ပြောသံမကြားရ တာမို့ ဂမုန်းက သူတို့ နှစ်ယောက် ပြတ်သွားပြီဟု ပင် ထင်ခဲ့မိပါသည်။ ။

ခုမှ ပဲ သံချို မိုက်လုံးကြီးပုံကို မမျှော်လင့်ဘဲ သိခွင့်ရတော့တာဖြစ်သ ည်။ ။

ဂမုန်းသည် ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ငေးငိုင်ထိုင်ရင်း အတွေးတို့ က ဟိုဒီ လွင့်ဝဲလျက်။

ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ သံချိုက အပြင်ပန်းကြည့်လျှင်သာ အေးအေး ပျော့ပျော့လေးနှင့် အင်မတန် ခေါင်းမာပြီး တဇွတ်ထိုးဆန်သူဖြစ်ကြော င်း ဂမုန်း အသိဆုံးပင်။

ခုချိန်လောက်ဆို သူတို့ နှစ်ယောက် တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး လောက်ပြီ။ ဂမုန်းနဲ့ သံချို ဆိုတာ ဟိုးနှပ်ချေးတွဲလောင်းဘဝတည်းက လည်ပင်းဖက် ပေါင်းလာသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကာ သံယောဇဉ် ခိုင် မြဲပုံကလည်း ဘယ်သူမှ လိုက်မမီနိုင်အောင် ကြီးမားခဲ့ပါသည်။ ။

တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်တာချင်းတူကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် ချစ်လိုက်ကြပုံက မြင်ရသူတိုင်း ချီးကျူးအားကျဖွယ် ကောင်း
လှသည်။ ။

ခုတော့ ထိုလူတစ်ယောက်ကြောင့် ဂမုန်းတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
ရဲ့ ဘဝတွေ တကွဲတပြားစီ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ဂမုန်းသည် တောက်တစ်
ချက် ခပ်တိုးတိုးခေါက်ရင်း စားပွဲပေါ် အသင့်တင်ထားသည့် ဖုန်းကို အ
လုပ်ပေးလိုက်မိသည်။ ။

ဒီအချိန်တားလျှင် အချိန်မှ မီပါလေစ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်ကြည့်တာ
မှားနိုင်မည် မထင်ပါ။

ဂမုန်းက သံချို့ဖုန်းကို မနားတမ်း တောက်လျှောက်ခေါ်သော်လည်း
တစ်ဖက်က တစ်ခုတည်းသော အဖြေကိုပြန်ပေးသည် မှာ “ ဆက်သွယ်
မှုဧရိယာပြင်ပ ” ဟူ၍ သာတည်း။ ထိုမျှမကသေး။ အိမ်ကိုဆက်ကြည့်
တော့လည်း အဆင်မပြေ။ ဖုန်းကိုင်မည့် သူ မရှိ။ ကြည့်ရတာ
အန်တီကြူတို့ သံချို့တို့ နှစ်ယောက်အား အသည်းအသန် လိုက်ရှာနေကြ
ဟန်တူပါသည်။ ။

အချိန်တွေ ကြာလာသည် နှင့် အမျှ ဂမုန်း ရင်တွေအဆမတန် ပူ
လောင်လာသည်။ ။ သံချို့ဖုန်းက Network busy ဖြစ်နေရာမှ နောက်ဆုံး
“ စက်ပိတ်ထားပါတယ် ” ဆိုသည့် ဘက်ကို ရောက်သွားပြန်သည်။ ။

ဂမုန်းမှာ မျက်နှာသစ်၊ ရေချိုးပြီး တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းစဉ်မှန်သမျှ
ဘေးချိတ်လျစ်လျူရှုကာ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် သာ ဗျာများ နေတာမို့ နောက်
ဆုံး အန်တီထွေး ပြောယူရသည် အထိပင်။

“ ဟဲ့ ... ငါ့တူမ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီနေ့ကျမှ အသည်းအသန်
ဖုန်းနဲ့ မျက်နှာကို မခွာတော့ဘူး၊ သံချို့ကို April fool လှမ်းလုပ်ပြီးပြီလား

”

“ သူကအရင် fool လုပ်သွားပြီ အန်တီထွေးရဲ့ ၊ ဒီမိန်းမနဲ့ အဆက်အသွယ် ရမှ ကိုဖြစ်မှာ ၊ ပြဿနာရှင်းစရာ ရှိနေတယ် ”

“ အလိုတော်၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြလို့ လဲကွယ် ”

“ ခဏလေး အန်တီထွေး၊ သမီးလည်း အဲဒါကိုပဲ အခုသိချင်နေတာ၊ တိတိကျကျသိမှ ပြောပြမယ်နော်၊ ခုလောလောဆယ် ထပ်ခေါ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် ”

အန်တီထွေးက “ မပြောချင်တော့ဘူး ” ဆိုသည့် ဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ ဆိုလာသည် ။

“ ကဲ ... ကဲ၊ အစားအသောက်လေး၊ အေးအေးဆေးဆေး စားဖို့ လည်း လုပ်ဦးနော်၊ စားရင်းနဲ့ ဆက်၊ ဟုတ်ပြီလား ”

“ အိုကေ ... အန်တီထွေး ”

ဂမုန်းက အန်တီထွေး ချပေးသော မနက်စောပိုင်းကို တစ်ချက်မျှသာ ငဲ့ကြည့်ပြီး ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်သလို သဘောထားကာ ဖုန်းဘက်ကိုသာ အာရုံပြန်စိုက်လိုက်ပါသည် ။

သံချို ... သံချို။ နင် ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် ဖုန်းကိုင်ဖို့ တော့ ကောင်းပါတယ်။

ဂမုန်းသည် တစ်နေကုန် ဖုန်ခေါ်ခြင်းအလုပ်ဖြင့် အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးလာခဲ့ကာ ညနေစောင်းလောက်ကျမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ပျက်အားလျော့သလို ခံစားမိလာသည် ။

သံချိုတစ်ယောက် သူ့ချစ်သူနှင့် မိုးမမြင်လေမမြင် ပျော်မြူးပြီး အရာ

အားလုံးကို မေ့နေလောက်ပြီ ထင်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဂမုန်း တစ်ယောက် ခြေကုန်လက်ပမ်းကျလျက် ဖုန်းပစ်ချကာ ငေးငိုင်နေမိသည်။

ရင်ထဲမှာ လည်း အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ ကိုယ့်အပေါ် စွန့်ခွာမှုအတွက် နင့်သီးစွာ နာကျင်ရသည်။

ဂမုန်းသည် ကစဉ့်ကလျား အတွေးများ ဖြင့် ငြိမ်သက်နေရာမှ နောက်ဆုံး ထိုင်ရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်စဉ် ...

“ တီတီ ... တူတူ ”

ဟော ...။ ဒါဟာ ဖုန်းသံ။

ဂမုန်းက Display ပေါ် အလျင်စလို ကြည့်လိုက်ရာ ...

“ ဟင် ! သံချို ”

ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သံချို ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ တရစပ် ရေရွတ်မိတော့သည်။

“ ဟဲ့ ... မိန်းမ၊ နင် တော်တော်ရက်စက်ပါလားဟယ်၊ ငါတစ်နေ့လုံး နင့်ဆီ တောက်လျှောက်ခေါ်နေတာ၊ နင်လုပ်ချင်ရာ လုပ်သွားပြီးတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ငါလည်း သိပါတယ် ...

ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို ပစ်ထားတာတော့ မကောင်းပါဘူး၊ ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ကောက်ကာငင်ကာကြီး လင်နောက်လိုက်ရတဲ့ ကိစ္စကို ”

“ ဂ ... မုန်း ”

“ အေး ... ပြောလေ၊ နေဦး ... နင့်အသံက သိပ်မငြိမ်ဘူး၊ နင် အခု ဘယ်ကပြောနေတာလဲ၊ နင့်လူရော ဘေးမှာ ရှိလား ”

“ ငါ ... ငါ ”

“ ဟဲ့ ... သံချို၊ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ၊ ငါ စိတ်ပူအောင် မလုပ်နဲ့ နော်၊ ငါ နင့်အတွက် တစ်နေ့လုံး ရတက်ပွေနေရတယ် ဟဲ့ ”

ဂမုန်းသည် စိတ်ထဲအမှန်ပင် အားမလို အားမရဖြစ်ကာ အသံကုန်ကျုံးအော်မိသည် ။ သူငယ်ချင်းအပေါ် ကရုဏာဒေါသကြီးစွာ ဖြစ်နေရတာမို့ လိုက်တာထက်ပိုပြီး ပေါက်ကွဲချင်နေပါသည် ။ သံချိုသာ ဂမုန်းအနီးမှာ ရှိလျှင် လုံးဝမလွယ်ပါ။

“ ဂမုန်းရယ် ... ငါ ... ငါ မှားပြီဟဲ့၊ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး၊ ငါ့ကို ကယ်ပါဦး သူငယ်ချင်းရယ်၊ သူ ... သူ ... ”

သံချိုဆီက တုန်ယင်အက်ကွဲသော စကားလုံးတချို့ ကြားလိုက်ရစဉ်မှာ ဂမုန်း ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည် ။ သံချိုအသံဟာ ပုံမှန်မဟုတ်၊ ငိုသံပါကြီးနှင့် တစ်ခုခုအတွက် အကြီးအကျယ် ဖီးလ်ဖြစ်နေသလိုမျိုး။

ဘာလဲ ... သံချို ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ အင်မတန်မှ ဘရိန်းပြေးလှသော ဂမုန်းသည် ဟိုကောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သံချို တစ်စုံတရာ အဖြစ်ဆိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီမှန်း ကွက်တိ ရိပ်စားမိလိုက်ပါသည် ။

အတတ်နိုင်ဆုံး အားပေးရန် စဉ်းစားမိလိုက်ကာ ...

“ သံချို ... နင့်စိတ်ကို Calm (တည်ငြိမ်) ဖြစ်အောင် ခဏထိန်းထားစမ်း၊ နင် အခု ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို အေးအေးဆေးဆေးပြောပြ၊ ဒါမှ ငါ အကြံပေးလို့ ရမှာ ပေါ့ ...

နေဦး ... ငါ ဟွန်းတီးသံတွေလည်း ကြားနေရတယ်၊ နင် အခု ကား

မောင်းရင်း ပြောနေတာလား ”

သံချိုက ရုတ်တရက် ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ငြိမ်သက်နေသည် ။ သို့သော် ရှိ
က်သံတစ်ချက်တော့ ဂမုန်း ကြားလိုက်ရပါသည် ။ ဂမုန်းရင်ထဲမှာ စိုးရိ
မ်မှုက အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လာတော့သည် ။

“ ငါ ... ငါ အိမ်မပြန်ချင်ဘူး ဂမုန်းရယ်၊ သူ .. သူ အရမ်းရက်စက်တ
ယ်၊ ငါ့အပေါ် လုပ်ရက်တယ်၊ ငါအရမ်း စိတ်နာတယ် ”

“ ဘယ်သူလဲ ... နင့်လူလား သံချို ”

“ ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ ဒီနေ့ နှစ်ဦးသဘောတူ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးဖို့
စီစဉ်ထားတာ၊ ငါ့အိမ်တောင် စာတစ်စောင်ပဲ ရေးထားပြီး ထွက်လာခဲ့မိ
တာပါ ...

ဒါပေမဲ့ သူ ... သူ ရောက်မလာခဲ့ဘူး၊ ငါ တရားရုံးရှေ့မှာ တစ်ယော
က်တည်းစောင့်နေတာ၊ ပြီး ... ပြီးတော့ ”

“ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြောလေ သံချို ”

“ ငါ့ဆီကို ဖုန်း ... ဖုန်းပဲဆက်ပြီး ပြောတယ်၊ ဘယ်လိုမှ ရှေ့ဆက်ဖို့
မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့ ၊ အဲ ... အဲဒါ အိမ်ပြန်လိုက်တော့တဲ့ ၊ သူ့ကိုလည်း
တစ်သက်လုံး ခွင့်မလွှတ် ... ”

“ ဘာ ! ဘာရယ် ... သံချို၊ နင် ... ”

“ ငါ သူ့ကို အရမ်းချစ်လွန်းလို့ အားလုံးကို သံယောဇဉ်ဖြတ်ပြီး သူ
နောက်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ၊ ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ... ”

“ တောက် ... သင်း ... သင်း ယုတ်မာလှချည်လား၊ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်အပေါ် ဒါမျိုးလုပ်စရာလား၊ သံချို ... ဒီမှာ ငါပြောမယ် သေချာ

နားထောင်နေော်၊ နင် အခုအိမ်ကိုပဲ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်လိုက်၊ ခုချိန်မှာ နင့်အတွက် အနွေးထွေးလုံခြုံဆုံး နေရာက နင့်အိမ်ပဲ ...

ငါပြောသလိုလုပ်နေော် သူငယ်ချင်း၊ နင်က အရမ်း ခေါင်းမာပြီး ဇွတ်တရွတ်နိုင်တတ်တာ ငါ အသိဆုံးပဲ ”

“ ငါ မပြန်ချင်ဘူး ဂမုန်းရယ်၊ ဒီလိုပဲ ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်သွားနေချင်တယ်၊ ငါ နင့်ကိုလည်း အရမ်းသတိရတယ် ”

“ သံချို ... ကျွတ် ... နင် ငါ့စကားနားထောင်ပါဟာ၊ အိမ်ပြန်လိုက်နေော်၊ ဒီလိုကောင်တစ်ကောင်အတွက် ဘာမှ ဒီလောက်ကြီး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်နေစရာ မလိုဘူး ...

နင် အခု ကားမောင်းနေတာလား ”

“ ဟုတ် ... ဟုတ်တယ် ”

“ ကြည့်စမ်း ... စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းအားကြီးပြီး ကားမောင်းရင် အန္တရာယ် ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ နင် မသိဘူးလား ဟဲ့ ...

ပြန် ... ခုချက်ချင်း ကားထိုးရပ်ပြီး အိမ်က ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းခေါ်လိုက်၊ နင် သိပ်မမိုက်မဲနဲ့ နော် သံချို ”

“ ငါ ... ငါလေ ”

“ ကဲ ... ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့ ... ရပ်လိုက် အခု ”

ဂမုန်းသည် ဒီဘက်ကနေ မရိုးမရွတွေဖြစ်ကာ သံချို နားဝင်အောင် မနားတမ်း တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ဖျောင်းဖျနေရသည် ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ခုချက်ချင်း သံချို ရှိရာ အပြေးပေါက်ချသွားလိုက်ချင်ပါသည် ။

အော်ရလွန်း၍ အသံတွေပင် ပြာအက် တိမ်ဝင်နေရပြီ။

“ သံချို ... နင် ငါ့စကား နားထောင်စမ်းပါဟဲ့ ”

“ ငါ သူ့ကို အရမ်းချစ်တာပဲ ဂမုန်းရယ် ... ငါ ... ငါ ”

ဂမုန်းတစ်ယောက် စက္ကန့်ပိုင်းမျှကြာအောင် ဆွံ့အငြိမ်သက်နေခိုက်
မှာ ပင် ...

“ ကျွီ ”

“ ဝုန်း ... ဒုန်း ... ဝှမ်း ”

“ အား ”

“ ဟာ ... လမ်းကွေးနားမှာ Accident ဖြစ်သွားပြီ၊ ဟေ့ ...
မြန်မြန်သွားကြည့်ရမယ်၊ လာ ... လာကြ ”

“ ဘုရား ... ဘုရား ... မှန်ကွဲစတွေတောင် လာစဉ်တယ်၊ တော်တော်
ပြင်းထန်တာပဲ ”

“ ကြည့်စမ်း ... ဆလွန်းထဲက ကားမောင်းတဲ့ ကောင်မလေး ခေါင်း
တစ်ခြမ်းနဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သတ်သွားပါလား၊ အသက်မှ ရှိ
သေးရဲ့ လား ”

ဂမုန်း လက်ထဲက ဖုန်းလေးမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ။ ထို့အတူ
ဂမုန်းနှလုံးသားလည်း ဖြုတ်ခနဲ ကြွေကျသွားသည့် နှယ်။

ဂမုန်း အာရုံထဲမှာ နောက်ဆုံး သိလိုက်တာ တစ်ခုက နေရာမှာ တင်
အရုပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားခြင်းပဲ ဖြစ်တော့သည်။

ဂမုန်းသည် ခရီးဆောင်သေတ္တာထဲသို့ အဝတ်အစားတွေ လုံးထွေးထ
ည့်သို့နေရင်း လူက စိတ်နဲ့ ကိုယ်မကပ်၊ မျက်ဝန်းတွေကြောင်စိစိနှင့် အိ
ပ်မက်ထဲမှ လမ်းထလျှောက်သူလို ယောင်ဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။

အန်တီထွေး စကားကိုလည်း နားထဲမဝင်တစ်ချက်၊ ဝင်တစ်ချက်။ အာရုံတွေ လွင့်ဝဲနေသည် မှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပါ။

“ သမီးရယ် ... ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ကောက်ကာငင်ကာကြီး ထပြန်ဖို့ စီစဉ်ရတယ်လို့ ၊ ကျောင်းက ဘယ်လိုလုပ်မှာ တုန်း၊ ငါ့တူမနဲ့ တော့ ခက်တာပဲကွယ် ”

ဂမုန်းက အန်တီထွေးကို ခပ်တွေတွေ စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ သမီး ပြန်မှ ဖြစ်မယ်၊ သန်ဘက်ခါ သံချို့ Fyneral (အသုဘ) ရှိတယ်၊ သံချို့ကို နောက်ဆုံးအကြိမ် နှုတ်မဆက်ရဘူးဆိုရင် သမီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်သက်လုံး တာဝန်မကျေသလို ခံစားနေရမှာ ...

ခုချိန်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံက ဗိသုကာကျောင်းကိစ္စထက် မြန်မာနိုင်ငံက သမီးသူငယ်ချင်း သံချို့ညောင်းရဲ့ အမင်္ဂလာပွဲကိုပဲ သမီး ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားတယ် ...

သမီးကို ခွင့်ပြုပါ အန်တီထွေး ”

ဂမုန်း စကားအဆုံးမှာ အန်တီက သက်ပြင်းတစ်ချက် မသက်မသာချရင်း တုံ့ပြန်သည် ။ ထို့နောက် ဂမုန်း နားသယ်စပ်က ဆံစလေးများကို ခပ်ဖွဖွ ပွတ်သပ်ပေးကာ ...

“ သမီး ခံစားချက်ကို အန်တီ နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ အင်းပေါ့လေ သံချို့နဲ့ သမီးက နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ဒီဖြစ်ရပ်ကြီးကို လက်သင့်မခံနိုင်တာ သဘာဝကျပါတယ် ...

သမီး ဂျပန်ပြန်လာဖို့ အစီအစဉ်ရော ရှိသေးရဲ့ လား ”

“ ပြန်လာဖြစ်မယ်လို့ ထင်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးအတွက် ရှင်းစရာကိစ္စလေးတွေ ပြီးပြတ်မှ ပြန်လာပါရစေ၊ အန်တီထွေး ဖေဖေ

တို့ ကို ဘာမှာ ဦးမှာ လဲဟင် ”

“ ကိုကြီးနဲ့ မမလေးတို့ အတွက် ထွေထွေထူးထူးတော့ မှာ စရာမရှိပါဘူး၊ အန်တီနဲ့ တစ်ချိန်လုံး contact ရနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတူမ လေးကိုပဲ လွမ်းနေရမှာ ”

ဂမုန်းက ယဲ့ယဲ့လေးသာ ပြုံးမိပါသည်။ ။

ဂမုန်းမေမေ ဒေါ်ခင်ခင်လေးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမ ဒေါ်ခင်ခင် ထွေးဟာ ဂမုန်းအတွက်တော့ အလွန်ချစ်စရာကောင်းလှသော အဒေါ်အ ပျိုကြီးပဲဖြစ်သည်။ ။

ဂမုန်း ဂျပန်မှာ ဗိသုကာနှင့် ကျောင်းတက်နေစဉ်အတွင်း အန်တီ ထွေး ကူညီစောင့်ရှောက်ဖေးမမှုများကြောင့် အစစအရာရာ လိုလေသေး မရှိ ပြည့်စုံခဲ့ပါသည်။ ။

ဂျပန်ရောက်တာ ဆယ်နှစ်ကျော် သက်တမ်းရှိပြီး ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းများ ဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာနေသူ အန်တီထွေးကလည်း တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်သူပီပီ ဂမုန်း ဂျပန်မှာ ကျောင်းလာတက်စဉ် မြန်မာပြည် မပြန်တော့ဖို့ တဖွဖွ နားချဖျောင်းဖျခဲသည်။ ။

သို့သော် ဂမုန်း ပြန်ကိုပြန်ရပါမည်။

ခုလို သံချို ကိစ္စ ဖြစ်ပြီးချိန်မှာ ဂမုန်း ဂျပန်နိုင်ငံ၌ တစ်မိနစ်လေးပင် မနေလို။

ဂမုန်းအတွက် ရှေ့ဆက်လုပ်ဆောင်စရာ ကိစ္စတွေ အများကြီး ရှိ သေးသည်။ ။

ဂမုန်းသည် လိုအပ်သမျှ အားလုံးစုစည်းသိမ်းဆည်းပြီးချိန်မှာ ခုတင် ပေါ် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပစ်လှဲချလိုက်မိသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ လည်း ခြေ

ဖျက်လို့ မရနိုင်သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ဖြင့် မွေ့ကြေကာ နာကျင်နေ ပါသည်။ ။

မျက်လုံးများကို အသာမှေးမှိတ် ငြိမ်သက်နေခိုက် ထင်မှတ်မထား သော မျက်နှာတစ်ခုက အတွေးထဲ ဘွားခနဲဝင်ရောက်နေရာယူလာ သည်။ ။

ဒီမျက်နှာဟာ ဂမုန်း တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မေ့ဖျောက်လို့ မရနိုင် တော့မည့် မှတ်ကျောက်တင်စရာ မျက်နှာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ သူဟာ ထိမ ထင်အပြုံးနှင့် ညှို့အားပြင်းပြင်း မျက်ဝန်းများကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ ။ သူ့အကြည့်စွမ်းအားက မိန်းကလေးအများ စုရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို Temp o မြှင့်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသတဲ့။ ။ ထို့ပြင် လေဒီတို့ ရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ သူ့သတင်း က အထူးရေပန်းစားသေးသည်။ ။

နောက်ထပ် ဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခုကတော့ သူဟာ ရည်းစားများ လွန်း၊ ပွေ ရှုပ်လွန်းသော နေရာမှာ ဘုရင်တစ်ပါးလို ကျော်ကြားသည် တဲ့။ ။

သူ့နာမည်နဲ့ သူ့ဘဝဖြစ်တည်မှု၊ သူ့အရည်အချင်း၊ သူ့လက်ကိုင်ကျင့် သုံးနေသော မူတို့ ဟာ တစ်ထပ်တည်း ကျလွန်းလှသည်။ ။

သူ့နာမည်က “ ဝင်္ဂါပါ ” တဲ့။ ။

ဂမုန်းသည် မျက်လုံးများကို မှေးမှိတ်ထားရာမှ နာနာကြည်းကြည်း ပင် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ။ ထို့ပြင် ဝင်္ဂါပါ (သို့) Labyrinth ဟု အမည်ရသ ည့် လူတစ်ယောက်ကို April Fool သားကောင်အဖြစ် သတ်မှတ်ပစ်လိုက် သည်။ ။

ဝင်္ဂါပါဆိုသော အရာသည် ...

မည်မျှပင် ရှုပ်ထွေးပွေလီပြီး ကမ်းမရှိ၊ လမ်းမရှိ လှောင်ပိတ်သိပ်သ

ည်းနေပါစေ ...

ဂမုန်းကတော့ တရွေ့ရွေ့ တိုးဝင်လျှောက်လှမ်း စူးစမ်းအဖြေရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဖြစ်ပါသည်။ ။

အသုဘမချရသေးသော ခန်းမကျယ်ကြီးထဲ ရုပ်ကလပ်ပြင်ထားသည့် အနားမှာ ဂမုန်း တွေတွေကြီး ရပ်နေမိသည်။ ။ သက်ရှိထင်ရှား ရှိစဉ်က အလွန် လူချစ်လူခင်များ ခဲ့သော သံချို့ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြသူများက ဒုနဲ့ ဒေးပင်။

ဂမုန်းသည် ခုချိန်မှာ ဘေးဘီဝဲယာကိုလည်း ဂရမပြုမိ၊ နားထဲမှာ တော့ အသံမျိုးစုံ ကြားနေရပါသည်။ ။

“ သံချို့ရယ် ... မေမေတို့ ကို ခဏလေး ထကြည့်ပါဦး သမီးရဲ့ ၊ အမယ်လေး ... အဖြစ်ဆိုးလှတဲ့ မေမေချစ်သမီးလေး၊ အီးဟီးဟီး ... ကိုကျော်ဇောရယ်၊ ကျွန်မသမီးကို နှိုးပေးပါဦး ”

“ စိတ် ... စိတ်ကိုထိန်းပါ မိန်းမရယ်၊ ငါလည်း ရင်တစ်ခုလုံး ဓမ္မကြေအောင် နာကျင်နေတာပဲ ”

သံချို့မိဘများ ရဲ့ မချီတင်ကဲ အော်ဟစ်ငိုယိုသံ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ ထံမှ ယူကျုံးမရ အော်ငိုသံ စသည် စသည် တို့ ဟာ ဂမုန်းနားစည်ထဲမှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ ။

ဂမုန်းရော ငိုနေသလား။

ငိုတော့ ငိုနေတာပဲ။ သို့သော် ဘာကြောင့် မှန်းမသိ မျက်ရည်တွေ ခန်းခြောက်နေသလိုပင်။ ရင်ထဲမှာ ကျစ်ခဲသိပ်သည်းပြီး အပူထုကြီးတစ်ခုကြီးစိုးနေတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာသိသည်။ ။ ဂမုန်းသည် ကျောက်ရုပ်လို တုတ်တုတ်မလှုပ် ငြိမ်သက်နေရင်းက သံချို့မေမေ အန်တီကြူက ဂမုန်း

လက်မောင်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဆုပ်ယမ်းခါရင်း ဗလုံးဗထွေး ရေရွတ်လာပြန်သည်။ ။

“ ဂမုန်း ... သမီး သူငယ်ချင်းကို ခေါ်ပေးပါဦးကွယ်၊ အန်တီ သူ မရှိဘဲ နေလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ အိပ်ပျော်နေတာပါ၊ သူ့ကို နှိုးပေးပါ သမီးရယ် ”

အန်တီကြူ တစ်ယောက် အသံများ ပြာအက်တုန်ခါလာသည် အထိ အော်ဟစ်ရင်း နေရာမှာ ပုံခနဲ လဲကျသွားသည်။ ။ အန်ကယ်ကျော်ဇော အပါအဝင် လူအားလုံး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ပျာယာခတ်သွားကြတော့သည်။ ။

ဂမုန်းကတော့ ထိုအရာအားလုံးကို မျက်ကွယ်ပြုကာ သံချို့ရုပ်ကလပ်ကိုသာ မမှ ဝတ်မသုန် ငေးစိုက်ကြည့်နေဆဲ။ ထို့ပြင် အံကိုပါ တင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။ ။

ရှင်သန်စဉ်တုန်းက သံချို့အလှအပတွေဟာ ခုချိန်မှာ အစအန ရှာမရအောင် ပျောက်ဆုံးနေသည်။ ။ အက်ဆီးဒင့်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး ဆိုးဝါးပျက်စီးနေသည် မှာ ဂမုန်းသူငယ်ချင်း သံချို့ပါဟု ယုံရအခက်ဖြစ်နေပါသည်။ ။

အခမ်းနားဆုံး လှပအောင် ပြင်ဆင်ထားသော ဈာပနဖြစ်ပေမယ့် ဇောတစ်ခုနှင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးခဲ့ရသော သံချို့ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သေပန်းလှသူတစ်ယောက် ဖြစ်မနေချေ။

ဂမုန်းသည် မှန်ခေါင်းနား တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်ကာ သံချို့မျက်နှာကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်မိသည်။ ။ ထို့ပြင် ရင်ထဲက နေ နှုတ်ဆက်စကားတချို့၊ တိုင်တည်စကားတချို့လည်း တိတ်တိတ်လေး ရေရွတ်နေမိပါသည်။ ။

ဒီအကြွေးကို ငါကိုယ်တိုင် ပြန်ဆပ်ပါရစေ သံချို့။

နင့်ကို သတ်ခဲ့တဲ့ တရားခံအတွက် လှပသိမ်မွေ့သလောက် ဆိုးဝါးကြမ်းတမ်းတဲ့ လက်စားချေမှုတစ်ခု ငါ့လက်နဲ့ ပြန်ဖန်တီးပေးမှာ ပါ။

ငါ သူ့ကို ပြန်သတ်မယ်။

ဒါပေမဲ့ လူကိုတော့ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံအတွင်းမှာ နေရာယူနေတဲ့ နှလုံးသားကို တရိရိနဲ့ ပြန်ညှဉ်းသတ်မှာ ။ ရှင်ရက်နဲ့ သေနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်မျိုး အဲဒီဝက်ပါဆိုတဲ့ လူ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ပြန်ခံစားစေရမယ်။

နင် ငါ့ကို နားလည်ပေးပါ သံချို့။

ဒါဟာ နင့်အတွက် ငါ အကောင်းဆုံးပြန်ပြီး ပေးဆပ်လိုက်တာပါ။ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တမလွန်ကနေ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ပါစေ သူငယ်ချင်း လေးရယ်။

ဂမုန်းသည် သံချို့ကို စကားတွေ တစ်ဝကြီးပြောပြီးချိန်မှာ ထိုင်ရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ်လိုက်သည် ။ မလှမ်းမကမ်းမှာ တော့ မေ့လဲသွားသော အန်တီကြူ့ကို ဝိုင်းဝန်းယပ်ခတ်ပေးသူများ ။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်သံများ ဖြင့် ပွတ်လောရိုက်နေသည် ။

ဂမုန်း ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ပဲ တစ်ယောက်တည်း လှည့်ထွက်လာခဲ့သည် ။ အပြင်ဘက်ရောက်တော့ အသုဘလိုက်ပို့သော ကားအနီးမှာ လက်ပိုက် မတ်တတ်ရပ်နေသည့် လူတစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရပါသည် ။

သူက ခန်းမထဲမဝင်ဘဲ အဝင်ဝ သံဆိုင်းဘုတ်ရှိ စက္ကူဖြူပေါ်က နာမ

ည်ကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သိပ်သတိမထားသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်ပါသည် ။

ဂမုန်း ထွက်လာတာကိုလည်း သူ မြင်ပုံမရပါ။ ဂမုန်းက ကိုယ့်ကားထဲ ဝင်ထိုင်ရင်း မောင်းမထွက်သေးဘဲ ထိုလူ့ကို မျက်တောင်မခတ်တမ်းစူးစိုက်ကြည့်မိသည် ။ ဖက်ဖူးစိမ်းရောင်တီရှပ်အပေါ်က အညိုမှိုင်းမှိုင်းဂျာကင်တစ်ထည်ထပ် ဝတ်ထားသောသူ။ သူက လက်ပိုက်ထားရာမှ ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်ထိုးနှိုက်ကာ ဆက်လက်ငြိမ်သက်နေဆဲ။

အဝေးကကြည့်တာနှင့် ဂျလေဘီပုံစံပေါက်နေသောသူဟာ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ထက် အပြင်မှာ ပိုပြီးဆွဲဆောင်မှုရှိသည် ဟု ဝန်ခံရမလိုပင်။

သူဟာ သံချို့ ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ ရင်းပြီး ချစ်ခဲ့ရသော “ ဝင်္ဂါပါ ” ဆိုသည့် လူတဲ လား။ သံချို့ဟာ သူ့အပေါ်မှာ မမြင်ဖူးမူးမြစ်ထင် စုံလုံးကန်းကာ ပုံအပ်ချစ်ခဲ့ပုံရသည် ။

အခုရော သံချို့ နောက်ဆုံခရီးကို သူ ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် လိုက်ပို့ခဲ့သလဲ။ သူ့ရင်ထဲမှာ နောင်တရစိတ်တွေများ ဖြစ်ပေါ်နေမလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သံချို့ကို သတ်ခဲ့သော အဓိကတရားခံဟာ သူ့လို ပဲ ဂမုန်းကတော့ တစ်ထစ်ချ ယူဆပါသည် ။ အဲဒီနေ့က သူတို့ နှစ်ယောက် ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးပြီး ခိုးပြေးသွားခဲ့သည် ဆိုလျှင်တောင် ဂမုန်းအတွက် ဖြေသာစရာရှိသေးသည် ။ သံချို့ကို အပြီးအပိုင် ဆုံးရှုံးခဲ့မှာ မဟုတ်ပါ။

ခုတော့ ဘာတစ်ခုမှ ပြင်ဆင်လို့ မရအောင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ။

ဂမုန်းသည် ခုချိန်မှာ သူ့မျက်ဝန်းထဲက အဖြေကို တိတိပပ အဖြေရှာ

ချင်ပေမယ့် အခွင့်မသာပါ။ သူက ထိုနေရာမှာ အတန်ကြာအောင် ရပ်နေပြီးမှ အသင့်ရပ်ထားသော သူ့ကားပေါ်တက်ထိုင် စက်နှိုးကာ မောင်းထွက်သွားလေသည်။ ။

သူ ထွက်သွားပြီးတော့ ဂမုန်းကပါ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ။ သူ့ကားအမျိုးအစားနှင့် နံပါတ်ကိုလည်း မန်မိုရီထဲ အမိအရ မှတ်သွင်းလိုက်သေးသည်။ ။

သူက နာရီဝက်မျှကြာအောင် မောင်းလာရာမှ တစ်နေရာအရောက်မှာ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်။ ။

ဂမုန်း မသိမသာ စူးစမ်းလိုက်တော့ ဘီယာဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်နေပါသည်။ ။ ဂမုန်းက မဲ့ပြီးတစ်ချက်ပြီးကာ သူ့ဘာဆက်လုပ်မလဲ သိချင်စိတ်ဖြင့် အကဲခတ်ကြည့်နေဆဲ။

သူက ကားသော့ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ဆိုင်ထဲဝင်သွားသည်။ ။ ဒါကဘာအထာလဲ။ သံချိုသေလို့ အသည်းကွဲပြီး ဘီယာသောက်ရင်း အရာအားလုံးကို မေ့ဖျောက်ပစ်ဖို့ လား။ ။

ဒါဆို ခဏတာ မူးမိုက်ပြီး တဒင်္ဂမေ့ကောင်းမေ့သွားလိမ့်မည်။

သို့သော် သံချိုက ပြန်ရှင်သန်လာမှာ မဟုတ်တော့တာ သေချာသည်။ ။ ဒီလိုမဖြစ်အောင် အစတည်းက ကြိုတင်ဆင်ခြင်ခဲ့ဖို့ မကောင်းဘူးလား။

ဂမုန်းသည် ကားမောင်းမထွက်နိုင်သေးဘဲ အချိန်တော်တော်ကြာအောင် အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသည်။ ။ သူ ပြန်ထွက်မလာတော့မှန်း သေချာတော့မှ စက်နှိုးကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။ ။

ခေါင်းထဲမှာ လည်း ကြိုတင်ကြံစည်ထားသော အစီအစဉ်များက တစ်ခုပြီးတစ်ခု နေရာယူထားလျက်ရှိသည်။ ။

အိမ်ရောက်တော့ မေမေက ဂမုန်း မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို အကဲခတ်ကြည့်ကာ မေးခွန်းထုတ်လာပါသည်။ ။

“ သမီး ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ၊ အသုဘမှာ အုတ်အော်သောင်းနင်းတွေရော ဖြစ်သေးလား ”

ဂမုန်းက ကားသော့နှင့် ဖုန်းကို ဆက်တီပေါ် ပစ်တင်လိုက်ရင်း ဆိုဖာထက် စွေခနဲ ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ။ ပြီးတော့ မေမေရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ကာ ...

“ သံချို သမီးကို တကယ်ပဲ ပစ်ထားခဲ့ပြီ မေမေ၊ ဟိုးကလေးဘဝ မူကြိုတက်တုန်းက သံချို မလာတဲ့ နေ့ဆို သမီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုခဲ့တာ မေမေ မှတ်မိလားဟင် ”

“ မှတ်မိတာပေါ့ သမီးရယ်၊ အဲဒီတုန်းက မေမေတို့ ပျာယာခတ်အောင် ချောခဲ့ရတာပဲ ”

“ ဟုတ်တယ် ... အဲဒီတုန်းက မေမေ ပြောတဲ့ စကား ခုချိန်ထိ မှတ်မိနေသေးတယ်၊ သံချိုက ဒီနေ့ နေမကောင်းလို့ ကျောင်းမတက်တာ၊ မနက်ဖြန် လာမှာ ပေါ့တဲ့ ”

မေမေက ဂမုန်း ဘာပြောချင်နေသည် ဆိုတာ ရိပ်မိသွားတာမို့ စိတ်မသက်မသာဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချပါသည်။ ။

ထို့နောက် ဂမုန်း ကျောပြင်ကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ရင်း အားပေးကာ ...

“ မေမေ နားလည်ပါတယ် သမီးလေးရယ်၊ သမီးနဲ့ သံချိုက ဒပ်ဖရင်မှာ တစ်နေ့တည်း၊ တစ်ချိန်တည်း မွေးတာချင်းတူတယ်၊ ဟိုးငယ်ငယ်တု

န်းတည်းက အရမ်းကိုချစ်ခဲ့ကြတာပဲ ”

“ အဲဒီတုန်းက သံချို ဒီနေ့ကျောင်းမတက်ရင် မနက်ဖြန် ရောက်လာ ဦးမယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ သမီး မျက်ရည်တိတ်ခဲ့ရတယ်။ တကယ်လည်း နောက်တစ်နေ့မှာ သံချို ရောက်လာခဲ့တယ်။ သမီး ပျော်လိုက်တာ ပြောမနေပါနဲ့ တော့ မေမေရယ် ...

သမီးတို့ ဆယ်တန်းထိ အတူတူ တက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ ကွဲသွားကြပြန်တယ်နော် ”

“ အင်းပေါ့ ... သမီးတို့ က ဖြစ်ချင်တဲ့ ဝါသနာရည်မှန်းချက်ချင်းမှ မတူကြတာ။ သမီးက မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးပိုင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်လာတယ်။ သံချိုကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက မဟာဆန်ဆန်၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးဆိုတော့ ရိုးရိုးမြန်မာစာပဲယူခဲ့တယ် ”

“ အနေအထားတွေက အဲလိုပြောင်းလဲခဲ့ပေမယ့် သမီးတို့ ဘယ်တော့မှ မဝေးသွားခဲ့ကြဘူးနော် မေမေ ”

ဂမုန်း စကားအဆုံးမှာ မေမေ သက်ပြင်းချပြန်သည် ။ မေမေ့အမူအရာက ဂမုန်းကို ဘယ်လိုနှစ်သိမ့် နားချပေးရမလဲဟု အသည်းအသန် စဉ်းစားခန်း ဝင်နေပုံပင်။

ဂမုန်းက ဖိုတိုစတန်းဖြင့် ထည့်ထားသော စားပွဲပေါ်က ဓာတ်ပုံလေးကို ဆွေးမြည့်စွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ ဒီပုံလေးကို သမီးတို့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်တဲ့ နေ့မှာ အမှတ်တရ ရိုက်ထားတာ။ ကြည့်စမ်းပါဦး မေမေရယ်။ အဲဒီမိန်းမ သံချိုလေ အရမ်းကို လှနေတာ ”

“ သမီး ... ဂမုန်း၊ ပင်ပန်းလာတယ် မှ လား၊ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်တော့နော် ”

“ မေမေ ”

“ ဘာလဲ သမီးရယ်၊ သံချို့အတွက် မေမေလည်း ပြောမပြနိုင်အောင် စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကိုထိန်းပြီး တရားနဲ့ ဖြေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲကွယ် ”

“ သံချို့က သေနေ့မစေ့ပဲ သေခဲ့ရတာ မေမေ ”

“ ဟဲ့ ... သမီး ”

“ ဟုတ်တယ်၊ သူက သေကြောင်းကြံစည်ခံရတာ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခနခာကိုယ်ကို ဓားနဲ့ ထိုးပြီး သတ်ပစ်မှ လူသတ်မှု အထမြောက်တာ မဟုတ်ဘူး မေမေ ... ”

အဲဒီလူရဲ့ စိတ်ကို နာကျင်အောင် ရိုက်ချိုးပစ်တာလည်း တစ်နည်းပြောရရင် လူသတ်မှုပဲ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ကြောင့် ရှင်သန်နေတာ၊ ခံစားချက်နဲ့ ရပ်တည်နေတာ၊ အဲဒီအရာတွေ ပျက်စီးသွားရင် ကိုယ့်ခနခာကိုယ်လည်း ကိုယ်တိုင်ထိန်းချုပ်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး ... ”

သံချို့က စိတ်နုတယ်၊ တစ်ခုခုဆို ခံနိုင်ရည် မရှိတတ်လို့ ခုလို ဖြစ်သွားတာလည်း ... ”

“ ကဲ ... ကဲ ... သမီး၊ တော်တော့ကွယ်၊ မေမေ အလုပ်ရှိသေးတယ်၊ ခုချိန်မှာ သံချို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရမ်းခံစားနေရမယ်ဆိုတာ မေမေ နားလည်တယ် ... ”

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ထပ်ပြီးမနှိပ်စက်ပါနဲ့ နော် ”

မေမေက ပြောပြီး ဂမုန်း ခေါင်းလေးကို ဖွဖွလေးပုတ်ကာ နေရာမှ ထထွက်သွားပါသည်။ ။

ဂမုန်းကတော့ သံချို နောက်ဆုံးပြောခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းကို ခုချိန်ထိ ပြန်သတိရမိကာ လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ တနင့်တပိုး နာကြည်းစိတ် ဝင်နေမိသည်။ ။

“ ငါ သူ့ကို အရမ်းချစ်တာပဲ ” တဲ့။ ။

ဒါဟာ သံချို နောက်ဆုံးထွက်သက်မှာ ရေရွတ်မြည်တမ်းခဲ့သော စကားဖြစ်သည်။ ။

နင် စိတ်ကြိုက် ချစ်သွားနိုင်ပါတယ် သံချို။ ။

ဒါပေမဲ့ ငါတို့ နှစ်ယောက်ကို အဝေးတကွအဝေးဆုံး တစ်နေရာဆီ ရောက်အောင် တွန်းပို့ပေးခဲ့တဲ့ အဲဒီယောက်ျားအတွက် တစ်စုံတရာတော့ ငါ ပြန်ပေးဆပ်ပါရစေ။ ။

သိပ်အများကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ။

အပေါ်ယံရှုပ်ထိရုံ ပါးပါးလေးပါ။ ။

“ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီည မပြန်ဘဲ ငါ့ဆိုင်မှာ ပဲ အိပ်လိုက်ရင် ပိုအဆင်ပြေမယ်ထင်တယ် သားကြီး ”

သူက ဆိုင်အပေါ်ထပ် သီးသန့်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးလူလူ ရေချိန်ကိုက်နေရာမှ ဖြိုးဝေအသံကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။

ဖြိုးဝေက သူ့ဘေးနား ဝုန်းခနဲ ပစ်ထိုင်ချရင်းဆိုသည်။ ။

“ ငါလည်း တစ်နေ့လုံး လက်မလည်ဖြစ်နေတာနဲ့ ဘော်ဒါကြီးနဲ့

တောင် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရသေးဘူး၊ မင်းကိုမေးရဦးမယ်၊ Funeral မှာ ဘာထူးခြားသေးလဲ၊ မင်းကို သူ့ချစ်သူမှန်း မသိကြဘူးလား ”

သူက စီးကရက်ကို တစ်ရှိုက်ထပ်ဖွာပြီး လေးပင်စွာ ခေါင်းယမ်းပြမိ သည် ။

“ ငါ့ကို မှတ်မိလို့ ကတော့ အဲဒီ အသုဘမှာ တင် နောက်တစ်လောင်း ထပ်ပြီး သဂြိုဟ်လိုက်ရမှာ ပေါ့ကွာ၊ မင်းဆီကိုဒီလို အကောင်းပကတိ ပြန်လာနိုင်ပါ့မလား၊ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းဘက်က ခုဆို ငါ့အပေါ် ပိုပြီးခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေကြမှာ ”

“ မင်း အထဲထိ မဝင်ခဲ့ဘူးလား ”

“ ဟင့်အင်း၊ ခန်းမအပြင်ကနေပဲ စောင့်ကြည့်ပြီး ပြန်လာတာ၊ တကယ်ဆို ငါ့မှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာ မင်းတစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးလေ ...

သူ ခုလိုဖြစ်ရတာ ငါ့ကြောင့် ဆိုပြီး အားလုံးက လက်ညှိုးဝိုင်းထိုးနေကြတာ၊ တကယ်တော့ ငါ့စေတနာက ဝေဒနာဖြစ် သွားတယ် ဖြိုးကြီးရာ ...

ငါ အဲဒီနေ့က နောက်ဆုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလည်း အဓိက သူ့အတွက်၊ သူ့ဘဝအတွက်ပါကွာ ”

“ စိတ်ကိုဖြေပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဖြစ်ပြီးမှ တော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာ လဲ၊ ငါ မင်းကို တစ်ခုတော့ အကြံပေးချင်တယ် သားကြီး ”

သူက “ ဘာလဲ ” ဟူသည့် ပုံစံ မေးဆတ်ပြလိုက်သည် ။

“ မင်း မိန်းမတွေနဲ့ မပတ်သက်တော့ဘဲ ဘဝကို တစ်ယောက်တည်း

ဖြတ်သန်းပါလားကွာ၊ မင်းကတော့ ကိုယ့်ကိုတကူးတက လာအိတဲ့ သူတွေကို အလိုက်အထိုက် ပြန်ရောလိုက်တာပဲ ...

ဒါပေမဲ့ လူတွေက မင်းကို နာမည်နဲ့ လိုက်တဲ့ ငပွေ၊ ငရှုပ်ဆိုပြီး ဝိုင်းသတ်မှတ်ထားကြတာ၊ ကြာတော့ မင်းပဲ နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျန်ခဲ့ရတယ် ”

“ ငါလည်း သံချိုညောင်း တစ်ယောက်နဲ့ တော်တော်လေး သင်ခန်းစာ ရသွားပါပြီကွာ၊ ငါ အဲဒီနေ့တည်းက ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ရှေ့လျှောက် ဘယ်မိန်းမနဲ့ မှ မပတ်သက်တော့ဘူးလို့ ”

“ တကယ်ဆို မင်းက အပျော်တမ်းတွဲရုံတွဲပြီး ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ မှ နစ်နာအောင် မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ငါ အသိဆုံးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုတာလည်း အခက်သားပဲကွ ...

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရည်းစားများ ပြီဆို ဒီကောင် အကျင့်မကောင်းတဲ့ ကောင်၊ ယုတ်မာတဲ့ ကောင်ဆိုပြီး ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့် ဝိုင်းစွပ်စွဲချင်ကြတာ၊ ဘယ်မိန်းမအပေါ်မှာ မှ အသားမယူတတ်တဲ့ မင်းကောင်းကွက်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ကြဘူးကွ ”

သူက ဖြိုးဝေ အပြောကြောင့် မချီတင်ကဲ ပြုံးမိသည် ။

သူဟာ Broken Family မှ ဆင်းသက်လာသူပီပီ စိတ်ဓာတ်က သာမန်နဲ့ မတူအောင် အနည်းငယ် ကြမ်းရိုင်းတတ်သည် ။ နေချင်သလိုနေ၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ လဲ သိပ်ဂရုမစိုက်တတ်ခဲ့ပါ။

သို့သော် သူ့စိတ်ရင်း အမှန်ကတော့ သူတစ်ပါးအပေါ် ကူညီဖေးမလိုစိတ်၊ အားပေးလိုစိတ်ရှိကြောင်း သူ့ကိုယ်သူသာ သိသည် ။ သူ လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်တည်းက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆုံစည်းပတ်သက်ရသည့် အရာများမှာ သူ့အဖေနဲ့ အမေရဲ့ ရန်ပွဲများ ပင် ဖြစ်ခဲ့သည် ။ အဖေက အ

မေ့အပေါ် အမြင်စောင်းသလို အမေကလည်း အဖေ့အပေါ် နားလည်မှု မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။

သို့သော် သူက သားတို့ ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အဖေ့ထက် အမေ့ကိုသာ ပိုမြတ်နိုးခင်တွယ်ခဲ့ပါသည်။ ။

သူ့ရဲ့ ဇာတိမြေ မိုးကုတ်မှာ မေမေ ဆုံးပြီး အဖေက နောက်မိန်းမယူကာ မိထွေးနှင့် အတူမနေချင်တာမို့ သူတစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ ရန်ကုန်မှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ယူကာ အဖေပို့သမျှငွေအရံသင့် ထိုင်သုံးပြီး ပေတေလေလွင့်နေသော သူဟာ E မေဂျာဖြင့် ဒုတိယနှစ်စာမေးပွဲကို အကြိမ်ကြိမ်ရုံးလျက် ပညာရေးဘက် လျစ်လျူရှုထားခဲ့ပါသည်။ ။

သူက ကျောက်တွင်းသူဌေး သူ့အဖေ အားကိုးဖြင့် အလုပ်လုပ်ဖို့ လည်း အထူးတလည် စိတ်မကူးမိ။ သူ့ဘဝမှာ မိဘမေတ္တာ တစ်ခုကလွဲ၍ ကျန်တာအားလုံး ပြီးပြည့်စုံခဲ့ပါသည်။ ။

သူ့ရဲ့ နေ့စဉ်ပုံမှန်အလုပ်က ညတိုင်း ကလပ်တက်မည်။ ဖြိုးဝေဆိုင်မှာ အားတိုင်း အချိန်ဖြုန်းမည်။ ရင်ခုန်ချင်စရာ အလန်းဇယားတွေ တွေ့တိုင်း အလိုက်သင့် ရင်ခုန်မည်။ ရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက်အောင်ထားမည်။

ဒါတွေထက် ဘာမှ မပို။

ရည်းစားဆိုသည့် အတိုင်း သူက အားလုံးကို တကယ့်ရည်းစားအဖြစ်သာ သတ်မှတ်ထားခဲ့သည်။ ။

သူ့ဘဝမှာ ချစ်သူဆိုတာ မရှိခဲ့ဖူးပါ။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွဲခဲ့သော သံချိုညောင်း ဆိုသည့် တစ်ယောက်

ကိုတော့ သူက အားလုံးထက်ပိုပြီး နေရာပေးမိခဲ့သည်။ ။ သူမက သူတို့ခွဲ ဖူးသော ခပ်ကဲကဲရဲရဲဟာမျိုးတွေနှင့် လုံးဝတခြားစီ ဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက် ဆုံစည်းမှုကလည်း ရိုးရိုးလေးသာပင်။ Shopping Center တစ်ခုမှာ နှစ်ယောက်သား ဝင်တိုက်မိ တောင်းပန်စကားတွေဆို၊ နောက်ဆုံး ခင်မင်သွားကြကာ ရုပ်ရှင်ထဲကလို သာမန် Plot များ သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

သံချိုက သူ့အမြင်မှာ တော့ သာမန်မိန်းကလေးတွေနှင့် မတူအောင် ဖြူစင်အပြစ်ကင်းပါသည်။ ။ အချစ်မဟုတ်သောသူက သံချိုကိုပါ ရင်ခုန် သံအသစ်နှင့် ပရိုပိုစ်လုပ်ခဲ့သည်။ ။

ရည်းစားသနာကိစ္စ အင်မတန် ကင်းရှင်းခဲ့ဟန်တူသော အမျိုးသမီး လေး သံချိုကလည်း သူ့အချစ်ကို ပြန်လက်ခံခဲ့ရာ နောက်ဆုံး သူတို့ ချစ် သူတွေ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ။

သို့သော် ခွေးမီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်ဆိုသည့် အတိုင်း သူ သံချိုလက်ကို ဆက်တွဲထားရမှာ ဝန်လေးလာသည်။ ။ သံချိုမိဘအသိုင်း အဝိုင်းဘက်ကလည်း သူ့သတင်းကြားထားရာ အပြင်းအထန် ကန့်ကွက် ခဲ့ကြပါသည်။ ။

သံချိုက ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ စိုင်းပြင်ခဲ့သည်။ ။ သူ့ ကို ဇွတ်မှိတ်ယုံကြည်ပြီး ချစ်ခဲ့သော သံချိုဟာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက် ထပ်ဖို့ ကိစ္စကိုပင် သူမဘက်က စတင်ကမ်းလှမ်းခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

အဲဒီနေ့အထိ သူ့စိတ်တွေက ဟိုလိုလို ဒီလိုလို တွေဝေဗျာများ နေခဲ့ ကာ နောက်ဆုံး သံချိုဆန္ဒကို လိုက်လျောဖို့ သဘောတူ ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိ သည်။ ။ တကယ်တော့ သူ့ အရာအားလုံးကို ရှေ့ဆက်မတိုးခင် သေသေချာချာ စဉ်းစားသုံးသပ်ခဲ့သင့်ပါသည်။ ။

တကယ်တမ်း သံချိုနှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား လက်ထပ်ခါနီးကျမှ သူ့ စိတ်ထဲ တွေဝေမှုတွေ ဝင်ရောက်ကြီးစိုးလာတော့သည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သဘောထားကာ ထိုအစီအစဉ်ကို သူ့ဘက်ကစပြီး ဖျက် သိမ်းပစ်ခဲ့တာပင်။

သူ မှားမှန်း၊ သူ လွန်မှန်း သိပါသည်။ ။

သို့သော် သံချို ဤမျှအထိ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့တာကြောင့် ခုလို ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ခုတော့ သံချိုသေဆုံးမှုဟာ သူ့ကြောင့် ဆိုသည့် နာမည်ဂုဏ်ပုဒ်ဆိုးဖြင့် တစ်သက်လုံး ဖက်တွယ်ရှင်သန်သွားရတော့မည်။

သူ ခုချိန်မှာ အတော်လေးလည်း နောင်တရနေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ။

“ ငါ ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောင်းလဲပစ်တော့မယ် ဖြိုးကြီး၊ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ကြုံရင်ကြုံသလို ပြန်မအီတော့ဘူး၊ အတတ်နိုင် ဆုံး မိန်းမတွေကို ခေါင်းထဲက အပြီးထုတ်ထားလိုက်တော့မယ်ကွာ ...

ငါ သံချိုနဲ့ Rhythm မကိုက်ဘူးလို့ သိသွားတဲ့ အချိန်မှာ ရှေ့ဆက်မ တိုးနိုင်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနဲ့ နောက်ဆုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကြောင့် သူ ခုလိုဖြစ်သွားရတော့ ဘယ်လိုမှ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်ဘူး၊ ငါ သူ့အပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး အကြွေးတင်သွားသလို ခံစားရတယ်ကွာ ”

“ ဟုတ်တယ် သားကြီး၊ မိန်းကလေးတွေက ငါတို့ ယောက်ျားလေး တွေထက် ပိုပြီး ခံစားချက် ပြင်းထန်ကြတယ်ကွ၊ အဲ ... မာကျောပြတ် သားတဲ့ နေရာမှာ လည်း သူတို့ အပြင် နှစ်ယောက်မရှိဘူးနော် ...

သံချိုကတော့ အရမ်းပျော့ပျောင်းလွန်းတယ်၊ ပြီးတော့ သူက မင်းအ

ပေါ် အလိုလိုက် သည်းခံပြီး ချစ်လာခဲ့တဲ့ သူဆိုတော့ မင်း ခုလို လုပ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ ခံနိုင်ရည် မရှိဘဲ Shock ရသွားတဲ့ သဘောပေါ့ကွာ၊ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကိုတောင်စွန့်ပြီး မင်းဘဝထဲကို ခြေစုံပစ်ဝင်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်ရဲတဲ့ သတ္တိက နည်းနည်းနောနောတော့ မဟုတ်ဘူး သားကြီး ...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ သံချို့ကို သနားမိတာ အမှန်ပဲ ”

“ ငါလည်း သူ့ကို တကယ်မချစ်ခဲ့ပေမယ့် သံယောဇဉ်တော့ ရှိပါတယ်ကွာ၊ သူက ငါ့ဘဝမှာ တန်ဖိုးအရှိဆုံး၊ အဖြူစင်ဆုံး မိန်းကလေးပါ။ ငါ့ကြောင့် သူ့ဘဝ မနစ်မွန်းစေဖို့ အချိန်မီ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကာမှ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာ လုံးဝစိတ်မကောင်းဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါ့ကိုယ်ငါ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးချင်တယ် ”

“ ထားလိုက်ပါ သားကြီးရာ၊ မင်း အခု အမှားကိုသိပြီး အမှန်ပြန်ပြင်ဖို့ ရည်ရွယ်နေပြီပဲ၊ ဒါ မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲပေါ့ ”

“ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအသိကို သံချို့ အသက်ရှင်နေစဉ်အတွင်း သူနဲ့ စမပတ်သက်ခင်တည်းက ငါ သိခဲ့ရမှာ ဖြိုးကြီး ...

ငါ့ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ဖြတ်သန်းတော့မယ်ကွာ၊ ဒီနေ့ ဝင်္ဂါနဲ့ မနက်ဖြန် ဝင်္ဂါပေါ့ လုံးဝကွဲပြားစေရမယ် ”

သူ မျက်လုံးစုံမှိတ်လျက် ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆိုလိုက်မိသည်။ ။

ဖြိုးကြီးတစ်ယောက် ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ သူ့ဘေးမှ ထထွက်သွားလေသည်။ ။ သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ ဘီယာအရိန်နှင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုတို့ ရောပေါင်းကာ သူ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ။

